

Vrolijk

Lees & Luister

Vrolijk lees en luister

Gijs Muller

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: mei 2023

Gijs Muller

Uitgeverij Vogelvrij

Redactie: Hadassah de Boer

Correctie: Janke Scharff

Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited

Opmaak: Bob Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8331-028-2

ISBN Paperback: 978-90-8331-027-5

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Vier kleintjes om erin te komen

Supermarkt

Zoals ik de slager en de bakker had
Zo had ik mijn vriendinnen
Bij de een haalde ik dit
Bij de ander weer dat
Maar nu heb ik jou
En ik heb het bij elkaar geharkt
Jij bent mijn supermarkt

65 jaar

Ik kan de gedachte
Van alle dagen, alle nachten
Samen zijn tot de dood ons scheidt
Alle nachten, alle dagen
Ik kan die gedachte

Geen ogenblik verdragen
Maar ik heb geen enkel bezwaar
Tegen een vluchtige affaire
Van pakweg 65 jaar

Ongeschied

We hadden ruzie, jij en ik
Ik zei barst en jij zei stik
En jij barstte en ik stikte
Maar ook dat gaf weer conflicten
Want gebarsten en gestikt
Zijn wij voor de liefde niet meer geschied

Geluk

Wat ik zou willen
Zijn poeders of pillen
Of hoe heet dat, een sachet
Maar iets wat me kan genezen
Van per se gelukkig willen wezen
Want dat is 't m nou net
Wat mij 't gelukkig zijn belet

Tiger-Lily-Toos

Tiger-Lily die eigenlijk Toos heette maar dat een stomme naam vond, was altijd al een uitzonderlijk knap meisje geweest en werd daarna niets minder dan een bloedmooie, jonge vrouw. Een beauty was ze, een stuk, een knock-out, een stoot; wat je ook maar kon bedenken om een vrouw met de hoogste graad van aantrekkelijkheid mee te beschrijven, het was van toepassing op Tiger-Lily die eigenlijk Toos heette. Vanaf de periode dat ze ook nog rondingen had gekregen, staarden mensen in het algemeen, en mannen in het bijzonder, naar haar, vielen daarbij stil of verzuchtten van alles en nog wat.

'God, wat ben jij knap!', 'Jezus, wat ben jij mooi!' of 'Keristus, wat ben jij prachtig!', werd er dan gezegd, om hier alleen de nettere varianten te vermelden.

Inderdaad werd daar vaak het hogere bij aangeroepen, alsof de schepper met de vaststelling van haar schoonheid bedankt of vervloekt moest worden, waarbij onduidelijk was of het om het een ging of om het ander.

Of de bewonderaars zeiden inderdaad helemaal niets en lieten alleen iets van een volle minuut hun monden een stukje openhangen. Omdat ze haar uiterlijke verschijning zo bewonderden, vergaten ze even het gewicht van hun onderkaak te dragen. Idioot natuurlijk, want wat had het een met het ander te maken? Niemand die het wist.

Hoe dan ook, niemand was zijn of haar reactie kwalijk te nemen, want Tiger-Lily die eigenlijk Toos heette was inderdaad een uitzonderlijk natuurverschijnsel. Onder haar prachtige met scherpe lijnen getekende meisjesgezicht, dat omhuld werd door een enorme bos dik en als vanzelf golvend haar, toonde zich een lijf uit duizenden, nee uit miljoenen, met lange, slanke benen, stevige maar toch iets welvende borsten en waanzinnige billen die, hoe ook verpakt, menig mannelijke omkijker lieten struikelen of in aanraking brachten met een lantaarnpaal of een andere stoepgebruiker. Vrouwen die haar langs zagen trippelen of voorbij zagen zweven, schudden vaak het hoofd en regelmatig besloten zij op dat moment – daar was hij weer – definitief niet meer in God te geloven, omdat de onrechtvaardigheid gewoon te veel voor ze werd. Het was geen liefhebbend opperwezen dat die jonge vrouw daar zo geschapen had, terwijl ze zelf afgescheept waren met gezichten met grote neuzen of dunne lippen en vlekken en wratjes op hun huid hadden, om nog maar te zwijgen van korte beentjes, uitgezakte konten met putten, twee ongelijke varkenssnuitjes in de bh of allerlei combinaties van dat alles. Het leven bleek definitief een oneerlijke loterij en dus een grillig en wreed natuurverschijnsel. Fuck you God, ook al ben je dan een heilige drie-eenheid.

Ondanks haar overweldigende uiterlijke verschijning had Tiger-Lily die eigenlijk Toos heette nooit veel vrienden en vriendinnen. Toen ze jong was had ze er wel een paar gehad, omdat

sommige kinderen nou eenmaal graag met een meisje speelden dat heel erg knap was. Maar het waren er toch nooit veel die dat wilden en vaak betrof het de zielige types. Zij kregen dan soms wat aandacht van de jongens die Tiger-Lily afwees.

Zeker toen ze die onwaarschijnlijk aantrekkelijke, jonge vrouw was geworden, bleek de spoeling in vriendschappen en sociale contacten dun. Behalve dat anderen bang waren voor zoveel perfectie, omdat het daardoor leek alsof ze een heks was, speelde de manier waarop Tiger-Lily in het dagelijks leven stond een grote rol: ze klaagde namelijk de hele dag over alles. Toen ze een meisje was, klaagde ze over het eten dat op tafel kwam, over haar broertje dat door het huis rende, over het weer dat deed waar het zin in had, over school, over haar fiets en over het zadel van haar fiets en over merkjes van T-shirts die in haar nek kriebelden. Later kwam daar nog van alles bij: de wereld zoals die was deugde niet, haar familieleden en vrienden vond ze vaak uitermate vervelend, dieren waren vies en lastig en mannen hitsig en luidruchtig. Ze klaagde erover dat mensen zo veel klaagden en zo kwam er geen einde aan haar gezeur.

Ze presteerde het zelfs te klagen over haar eigen uiterlijk, omdat ze opeens in een paar kleine lachrimpeltjes naast haar ogen het begin van het verval zag. Wie dan lichamelijk half mislukt en tobkend met van alles en nog wat naast haar stond, besloot dan maar uit haar leven te vertrekken. Wie meer dan steenrijk was, vond

men, mocht niet klagen over armoede, zeker niet in het bijzijn van een sloeber met schamel bezit.

Niet dat Tiger-Lily die eigenlijk Toos heette nooit een vriendje had, natuurlijk wel. Ze hoefde maar iemand aan te wijzen of toe te knikken en de jongeman in kwestie kwam hijgend en kwijlend aan haar voeten liggen. Vaak maakte haar intense schoonheid hem dan alleen zo nerveus dat hij niet in staat bleek tot datgene wat jonge mannen nou eenmaal graag met jonge vrouwen doen, waar zij dan vervolgens weer uitvoerig over ging lopen klagen, zodat de mislukte minnaar met de staart tussen de benen afdroop. Hij ging dan meestal op zoek naar een gewone vrouw, van wie hij wel gebruik durfde te maken, omdat hij bij haar het gevoel had dat hij haar waard was.

Tiger-Lily was door de manier waarop ze leefde in wezen een eenzame vrouw, zoals een koningin die zo hoog op haar troon zat dat niemand een praatje met haar durfde te maken. Omdat ze nooit onzekerheid en afwijzing had gekend in haar leven – ze werd immers altijd door iedereen bewonderd en aanbeden – wist ze niet dat ze ongelukkig was. Daarboven op die troon was haar plek, dat was altijd zo geweest en zo was het leven nou eenmaal. Dacht ze. Zielig eigenlijk.

Op een dag dat het slecht weer was en haar laatste vriendje haar net verlaten had, omdat hij altijd ging stotteren in haar bijzijn en liever gewoon lekker vloeiend praatte, fietste Tiger-Lily die eigenlijk Toos heette naar de winkel in het

dorp, omdat ze gehoord had dat ze daar broeken verkochten die elke bilpartij verfraaiden. Ze wist heel goed dat ze dat niet nodig had, maar wilde meedoen met de andere meisjes, die er bijna allemaal eentje hadden aangeschaft, zoals ze had gezien in het uitgaansleven.

Omdat ze last had van de regen en de wind, lette ze niet goed op het verkeer en reed ze bijna tegen een meneer en een mevrouw aan, die onder een paraplu op een holletje op weg waren naar een plek om te schuilen.

‘Hé pas op,’ riep de meneer.

‘Kijk uit,’ schreeuwde de mevrouw.

Het was al te laat: Tiger-Lily week scherp uit naar rechts, maar dat bleek iets te scherp, zodat haar stuur omklapte en ze voordat ze het wist met haar fraaie neus en bevallige kinnetje op de harde straat flikkerde. Wow. Wat een klap, wat een drama, wat een ongeluk.

En daar lag ze dan, schoonheid der schoonheden, met bloed op haar kapotte gezicht, heel dicht bij moeder aarde, die haar keihard opgevangen had. Tiger-Lily was te verbaasd om pijn te hebben. Was haar dit nu overkomen? Het zag er wel naar uit.

Voorbijgangers stopten en schoten van alle kanten toe. Na de gebruikelijke kreten van ontzetting belden ze een alarmnummer en een minuut of tien later verscheen er een ziekenauto. De broeders die bij haar neerknielden, zagen onmiddellijk hoe prachtig het verongelukte meisje was en deden daardoor extra hun best haar zo zachtzinnig mogelijk te behandelen, op te pakken en op de brancard te leggen.

Het was ook alsof ze beseften dat ze daar in die regen geconfronteerd werden met zoiets als de paradijsvloek: als het om ellende, verdriet en ongeluk ging, kwam iedereen wel een keer aan de beurt, zelfs deze schitterende jonge vrouw.

Veel tijd om bij dat soort diepe gedachten stil te staan, hadden ze echter niet. Ze moesten hun werk doen, het gewonde meisje eerste hulp verlenen, haar daarna zo snel mogelijk naar het ziekenhuis vervoeren en daar overdragen aan bekwame artsen, die zouden proberen haar zo goed en zo kwaad als het ging weer op te lappen. Dus dat was wat ze deden.

De sirene stond onderweg minder hard dan anders, omdat ze het tere wezen dat ze vervoerden geen schrik wilden aanjagen.

Onwillekeurig keken de twee broeders haar nog even na, toen Tiger-Lily in de gangen van het ziekenhuis werd afgevoerd en naar de behandelkamer werd gerold. Ze hadden niet zomaar een rommelig en verfrommeld stukje mens binnengebracht, zoals ze dat altijd deden, maar een koningin die hard van haar troon gelazerd was. Ja, dat kwam toch wel even binnen, zelfs bij de geharde en door de wol geverfde ambulancebroeders.

Tiger-Lily die eigenlijk Toos heette maar dat een stomme naam vond, werd in de grote behandelkamer door een vaardige dokter, die bijgestaan werd door twee net zo vaardige verpleegsters, zorgvuldig opgekalefaterd. Haar wonden werden schoongemaakt, stukken huid werden daarna zo netjes mogelijk aan elkaar

genaaid en haar mooie neusje werd rechtgezet. De dikke bovenlip die gescheurd was, lieten ze met rust. Dat zou moeder natuur in samenwerking met vadertje tijd wel oplossen. En ach ja, dat stukje dat van die voortand bleek te zijn afgebroken, was maar klein en dat moest ze maar uitzoeken met de tandarts.

Mooi meisje was het trouwens, stelde de arts van dienst vast, maar hij bleef er nogal koel, nuchter en afstandelijk onder. Hij keek liever naar mooie mannen dan naar mooie vrouwen. Zo was hij nou eenmaal.

Het kwam na een tijdje wel weer goed met Tiger-Lily die eigenlijk Toos heette, maar niet helemaal of toch juist weer wel. Op haar neus zat voor altijd een soort knobbel en haar rechterwang en kin werden ontsierd door flinke littekens. Dat alles veranderde veel aan haar dagelijks leven. De mensen en de mannen staarden niet meer naar haar gezicht – naar die weergaloze billen nog wel, maar dat had ze meestal niet door – en ze kreeg opeens niet meer overal en altijd haar zin. Natuurlijk was dat wel even wennen, maar er bleken ook voordelen: zo trof ze bijvoorbeeld opeens regelmatig een jongeman die vol enthousiasme met haar het bed in dook en haar daar zonder reserve zowel beminde als gebruikte. Wat ze best leuk vond. En ze kreeg ook een grote schare vriendinnen die met haar uit wilden, met haar lachten en haar vertelden over alles wat ze meemaakten.

Tiger-Lily die vroeger altijd klaagde over alles, stopte daar maar eens mee, omdat ze

merkte dat anderen dat op prijs stelden. En het had ook geen zin, wist ze nu. Soms ging het goed in het leven en soms niet. En dat kon je maar beter accepteren.

Bovendien ging ze zich ook maar weer gewoon Toos noemen, om de doodeenvoudige reden dat ze zo heette.

Wel knipte ze nog steeds die irritant kriebelende merkjes uit haar T-shirts, maar dat deed ze in stilte en ze had het er niet over. En het zadel van haar fiets vond ze nog steeds te hard, omdat het gewoon een rotzadel was. Dat zei ze nog weleens, maar niemand die zich daaraan stoorde. Een mens mocht toch weleens wat zeggen?

God werd in haar bijzijn niet meer aangeropen, in welke zin dan ook, en ze merkte dat dat haar gelukkig maakte. Het was ook daarom dat ze nooit iets liet doen aan die littekens, dat afgebroken tandje of die bobbel op haar neusbrug. Haar ontsieringen hadden haar gepromoveerd tot een gewoon mens, had ze besloten, en verdienden het daarom om voor altijd bij haar te blijven.

Toos vond het wel goed zo, of sterker nog: Toos vond het wel best.

Mensenvel

Scan de QR-code
of klik hier

Als je ouder wordt
Als je tijd verkort
Ga je steeds meer leren
De natuur te waarderen
Beschouw je een boom als heel bijzonder
Bloemen als een wonder
Glimlach je met een kleine zucht
Om konijnen in het gras
Een nestje in het struikgewas
En vogels in de lucht

Bekijk je ook jezelf, je huid, je vel
Dat wonderwel
Nauwsluitend getailleerd
Perfect geproportioneerd
Stevig om je heen gesjord
Meegroeit als je groter wordt

Een maatpak mensenvel
A titre personnel
Soms wat bruiner
Soms spierwit
Dat passend om het lichaam zit
Verpakt het bloed, het vlees, het skelet
Soms met sproetjes als pailletten
En hier en daar een plukje haar
Een pukkeltje, een kleine wrat
Iedereen heeft wel wat

Eindeloos verschillend
Strak gespannen of licht lillend
Egaal van kleur of toch met vlekjes
Rode puntjes, donkere plekjes
In de zomer opgefleurd
Geheel ontvlekt
Hopjesvla gekleurd
Wat oneffenheidjes aan het oog onttrekt

Vlekken makkelijk weg te wassen
Winkelhaken, scheuren, krassen
Kleermaker Tijd herstelt
Zonder naald en draad of speld
Service terwijl je wacht
Soms na een enkele nacht
Is er niets meer van te zien
Een littekentje misschien

Na verloop van tijd
Genot, gezelligheid
Gaat de huid misschien wat lubberen
En wat kreuken

Begint het wat te blubberen
Te schilferen en te jeuken
Maar wat je er ook mee doet
Altijd komt het weer goed
Tot op een bepaald moment
Als het echt begint te scheuren en te trekken
Bij tachtig jaar of daaromtrent
En als een oud tapijt
Met vale plekken
Toch wat gaat verslijten
Het heeft zijn plicht gedaan
Het einde komt in zicht
Het einde komt eraan

Maar tot dan
Kun je genieten van
Je pak perfect op maat
Van nudistensmoking tot nachtgewaad
Zo veelzijdig is het, het menselijk vel
Per koper één pak, dat wel
Ja, dat wel

Schijterig ei

Hij was gewoon een schijterig ei dat nooit naar buiten durfde, omdat hij bang was dat zijn schaal dan zou breken. Iemand kon tegen hem aan stoten en dan kon er zomaar een gat in hem vallen en zou hij helemaal leeglopen. Wat een verschrikkelijke gedachte. Waarom was hij een ei en niet een kei of een kalebas? Of een oude autoband? Hij begreep al niet hoe hij zijn geboorte had overleefd. Dat minuscule kippenvaginaatje, dat ze zelf cloaca noemen, waardoor hij naar buiten was geperst, voelde toen erg strak aan en het mocht een wonder heten dat hij niet in elkaar was gedrukt. Maar dat was hij dus niet en nu zat hij met een leven dat geleefd moest worden, hoe lang of hoe kort het ook zou blijken te zijn. Hij moest er iets van maken. Nooit op pad gaan en altijd maar met een paar aangeplakte veertjes in dat warme stro blijven liggen, was te saai en te zinloos, dus op een dag besloot hij eropuit te trekken. Kom op, ergens heen, vooruit nou, flink en dapper zijn.

Het schijterige ei wentelde zich uit het veilige, warme nest, rolde naar buiten de wereld in en kwam daar onmiddellijk van alles tegen: messen, lepels, servetten en op een gegeven moment zelfs een peper-en-zoutstelletje dat op weg was naar het zwembad, zoals ze hem vertelden.

‘We gaan samen zwemmen,’ riep het zout blij.

‘En het maakt me geen bal uit dat ik een

beetje verkouden ben,' lachte de peper en hij nieste drie keer achter elkaar. 'Er is altijd wel wat, dus nu gaan we maar gewoon.'

Wacht even. Zwemmen? Dát leek het ei een geweldig idee en onmiddellijk was het zijn grootste wens: eens zou ook hij recreatief te water gaan, zogezegd. Sterker nog: waarom niet nu? Kom op, vooruit, flink en dapper zijn.

Na een half uurtje voorzichtig en langzaam door de bermten van allerlei wegen, straten en lanen te hebben gerold, kwam het schijterige ei in de wereld der dingen aan bij de kassa van het zwembad.

'Eén kaartje alstublieft,' sprak het ei beleefd. 'Het is voor mezelf en ik ben nog vers, als dat wat uitmaakt voor de toegangsprijs.'

Achter de kassa zat een pinnige servetring die zonder een woord te zeggen naar een groot bord bij de ingang knikte. Verboden voor licht breekbare ontbijtwaren stond erop.

Het ei staaarde er geschrokken naar. Wat was dat nou? Wat een schandalige discriminatie. Waar sloeg dat op? Dat ging toch eigenlijk alleen maar over hem en alle andere eieren? Want welke andere ontbijtwaren waren nog meer licht breekbaar? Ja, cornflakes die net uit het pak waren en van die hele dunne crackers misschien, maar verder? Dit was duidelijk een hetze tegen alles wat ei was. Schandalig!

'Ik heb goddomme wel een half uur gerold om hier te komen,' zei hij kwaad. 'Als ik er niet in mag, dan heb ik die hele reis voor nop gemaakt.'

De servetring was onverbiddelijk. 'Niet mijn

probleem, Ei. Je komt er niet in,' zei ze. 'En zeuren heeft geen zin, want ik maak hier de regels niet, dus kan ik ze ook niet veranderen.'

'Minstens zou het allemaal wel wat aardiger mogen,' brieste het ei. Hij vond het jammer dat hij geen handen had, anders had hij graag zijn middelvinger naar die nepzilveren kutservetring opgestoken.

Eerst boos, maar daarna toch ook verdrietig keek hij naar al die vrolijke borden, kopjes, lepels en vorken die rammelend en rinkelend naar binnen huppelden. Tussendoor waren er ook potten chocopasta en pindakaas, een paar stukken in plastic verpakte kaas en plakken ham in cellofaan die werden toegelaten. Vaak betaalden ze niet eens en liepen ze gewoon door, terwijl de servetring de andere kant op keek. Waardeloos allemaal. Wat was de wereld toch oneerlijk en onrechtvaardig.

Wat nu? Ging zijn grote droom niet door? Wat moest hij dan met zijn leven? Het ei keek om zich heen en dacht koortsachtig na. Wat waren de mogelijkheden? Wat was er nog meer te doen in de wereld? Hij kon zich misschien laten beschilderen, maar door wie of wat? Dat moest dan namelijk heel voorzichtig gebeuren, door een lief, zacht penseel. En kom daar eens om! Voordat je het wist had je met een harde, ruwe kwast te maken. Hij keek om zich heen: sowieso al geen penseel of kwast of potje verf te bekennen. Dat werd niks.

Hij kon zichzelf ook hard tegen een muur of een grote steen aan laten rollen, zodat hij

brak en zijn gehele persoonlijkheid zich over de warme tegels zou uitspreiden. Dan kon hij gaan liggen bakken in de warme zon. Van een van de kippen had hij weleens gehoord dat eieren dan niet poepbruin maar spierwit werden en dat leek hem toch wel bijzonder om mee te maken. Bovendien was hij net als alle andere eieren uitermate benieuwd naar wat voor dooier hij had. Misschien was het wel een dubbele en dan kwam vast iedereen naar hem kijken. Zag hij ergens een geschikte steen of muur? Niet echt, maar wacht eens even, daar verderop lag een ijzeren putdeksel in de weg. Die dingen werden altijd goed heet in de zon, wist hij, heel wat heter dan die stenen tegels, dus daar kon hij misschien wel wat mee. De vraag was nu alleen hoe hij zou moeten breken, want er was daar niets in de buurt waar hij hard tegenaan kon rollen. Afscheid nemen van je schaal kon je als ei maar één keer in je leven en dat moest dan natuurlijk wel goed gebeuren. Zo netjes mogelijk. Zou hij anders een van de messen vragen of die hem een korte, droge tik in de nek zou kunnen geven? Hij aarzelde: bestek kon ook erg ruw en gemeen zijn en hij was altijd een beetje bang voor ze. Zeker voor de messen; alle kippen hadden altijd een bloedhekel aan ze gehad. Maar wat dan? De voorzichtigste en daardoor minst pijnlijke methode voor het breken van je schaal was gebroken worden tegen het voorhoofd van een mens, had hij gehoord van moeder de kip, maar in de wereld der dingen kwamen geen mensen, dus dat zou hem ook niet worden.

Sjonge, wat een gedoe was dat leven toch. Al die beslissingen die je steeds moest nemen.

Terwijl hij over dit alles lag na te denken, voelde het ei opeens een windvlaag langs zijn rondingen strijken en een groepje in kleine kartonnetjes verpakt broodbeleg dat vlakbij stond en blijkbaar ook niet naar binnen mocht, stooft met hoge gillettjes uiteen. Een ooievaar, een vogel die nou eenmaal op eieren gesteld is, streek naast hem neer. Op zich was dat al bijzonder. Er waren dieren in de wereld der dingen, zoals ook zijn moeder de kip, omdat ze in de mensenwereld meestal als dingen werden behandeld, maar een ooievaar zag je maar heel zelden. 'Wat lig jij hier alleen? Wat is er aan de hand?' vroeg de lange, sierlijke vogel vriendelijk.

Het ei legde de situatie uit: geboren, warm nest, leven, eropuit, zwembad, regels en twijfel over alles.

'Mmm,' zei de ooievaar. Hij trok een been op, krabde met het andere achter zijn oor, kwam weer overeind en zei: 'Ik weet wel iets, kom maar even met me mee. Wacht.' Hij boog zijn nek, strekte zijn lange snavel uit, nam het ei voorzichtig in zijn bek, sloeg vervolgens twee keer met die enorme vleugels van hem en steeg op.

Wow, daar gingen ze. Zo de lucht in. Niet te geloven. Alles beneden werd klein en onbelangrijk omdat het boven zo koel en ruim en vrij was. Waarom was hij niet als vogel geboren, vroeg het ei zich af. Wie bepaalde eigenlijk als wat je geboren werd? Wat was dat voor freak?

De een werd ooievaar, de ander ei en nummer drie moest maar als wurm een beetje door de donkere aarde kruipen? Wreed en oneerlijk was het. Hij kon er niks anders van maken.

‘Hier moet je nu maar even gaan zwemmen,’ zei de ooievaar, toen ze na een tijdje vliegen aangekomen waren bij een soort rond bubbelbad met een steel eraan, ergens in een mensenkeuken waar niemand was. Hij had het ei even neergelegd op de deksel van een pan die op het fornuis stond. ‘Ik denk een minuutje of vijf, zes. Ik hou de tijd wel bij.’

Ei deed zijn best blij te kijken, want ja, het was wel een mooi bad natuurlijk, maar er was verder helemaal niemand en dat was toch wel erg ongezellig. Je ging toch ook naar het zwembad om naar elkaar te kijken en zo nu en dan een praatje met dit of dat te maken?

‘Kijk nou maar niet zo sip,’ zei de ooievaar. ‘Zie je niet dat het heel speciaal water is?’

Ei keek. ‘Ik zie alleen dat het borrelt.’

‘Juist. En waarom borrelt het?’

‘Weet ik veel,’ zei ei. ‘Ik weet niks van water. Ik leef pas net, weet je wel. Ik ben nog hartstikke kakel.’

‘Het borrelt omdat het kookt, dombo,’ zei de ooievaar. ‘En daar kunnen we ons voordeel mee doen. Heb je niet op school gezeten of zo?’

Het ei probeerde zijn schouders op te halen, wat natuurlijk niet lukte, want die had hij niet. Natuurlijk had hij niet op school gezeten, want eieren gingen niet naar school. Waarom wist die ooievaar dat niet? Had hij niet op school gezeten of zo?

‘Kom,’ zei de vogel. ‘Ik help je wel. Laat het maar aan mij over allemaal. Het komt goed.’

Vanaf dat moment volgden de gebeurtenissen elkaar snel op: allereerst prikte de ooievaar met zijn snavel een klein gaatje in het meest brede gedeelte van de rondingen van het ei, daarna pakte hij hem met die joekel van een snavel weer voorzichtig op en schoof hem in het hete water. Sjonge jonge. Kon dat wel? Was dat wel veilig? Echt bloedheet was het.

‘Laten we maar vijfeneenhalve minuut doen,’ zei de ooievaar en hij blikte naar de keukenklok die aan de muur hing. ‘We leven tenslotte in een polderland.’

Het ei dobberde precies driehonderdendertig seconden in het kokende water. Echt onaangenaam was dat niet, maar het duurde wel lang en hij was blij toen de tijd om was. De snavel plukte hem weer uit het bubbelbad, draaide naar opzij en hield hem opeens onder een straal ijskoud water. Holy shit! Wat was dat voor rotgrap? Brrr.

‘Ja, dat hoort er nou eenmaal bij,’ zei de ooievaar. ‘Niet zeuren. Een ei moet je altijd even laten schrikken na zoiets.’

‘Nou, dat is dan gelukt,’ stelde het ei hijgend vast.

Hij mocht even bijkomen en opdrogen, maar dat was inderdaad maar even, want toen nam de ooievaar hem alweer in zijn bek, stapte de keuken uit, steeg op, vloog met hem terug naar het zwembad en legde hem voor de kassa waar de servetring nog steeds humeurig zat te wezen.

‘Eén kaartje voor dit gekookte en dus totaal

niet meer breekbare ei,' zei de ooievaar streng.

De servetring besloeg onmiddellijk en knikte nerveus. 'Het is goed. Hij mag doorrollen.'

Tien minuten later lag het ei lekker rustig achterover in het ondiepe. Heerlijk koel water was het, echt zalig, zo met die zon erbij. Hij voelde zich sterk, onkwetsbaar bijna. Wat een geweldig gevoel was dat. Was dit nou volwassenheid? Te gek.

Overal om hem heen dreven allemaal onbreekbare ontbijtspulletjes: lepels, vorken, kopjes, schotels, maar ook al dat in plastic verpakte namaaketen en al die potten met van alles erin. Iedereen was er en iedereen was gelijk, zo voelde dat. Het was gewoon beregezellig.

'Ooievaar,' riep het ei vrolijk vanuit het water, 'Je bent een coole gast, hartstikke bedankt.'

De vogel hoorde hem natuurlijk niet, wist hij, want hij was al een tijdje gevlogen. Hij was alweer op weg naar iets anders, nam hij aan. Daarom zeiden de mensen natuurlijk dat ooievaars met geboorte te maken hadden, het ei voelde zich namelijk herboren en hij wist dat hij vanaf dat moment van het leven ging genieten. Hij moest ook wel. Wat kon hij anders?

Van wie je houdt

Van wie kreeg je het meest
Wie is het gulst geweest
Die wordt door jou beschouwd
Als van wie je het meeste houdt
Begeerte of bewondering
Wat je krijgt, wat je eet
Je hart gaat uit
Naar wie jou niet vergeet
Wie van jou houdt
En je toch ook vrij kan laten
Die raakt je in je hart
En verwarmt je ledematen

En ook dat kind
Dat door jou leeft
Voor wie je een wereld scheidt
Die jij alles geeft, altijd
Die geeft jou terug wat je liefste hebt:

Een heel klein beetje
De suggestie van onsterfelijkheid

Van wie kreeg je het meest
Wie is het gulst geweest
Die wordt door jou beschouwd
Als van wie je het meeste houdt

We zullen zien

(Bestaand verhaal)

Igor di Karncjek per Loepcjek werd geboren als oudste zoon van Waslaw di Karncjek per Loepcjek en Jolinda di Karncjek per Loepcjek-Plok en werd met liefde in het leven ontvangen. Omdat zijn ouders succesvol en welgesteld waren en de kleine Igor werkelijk een sterk en mooi jongetje was, dat met tien maanden al zijn eerste stapjes zette, kraaide iedereen die maar enigszins iets te kraaien had dat deze jongeling het hoogtepunt van de schepping zou worden. 'Hij heeft alles, hij kan alles, hij wordt een groot succes!' riepen zijn vader en moeder. 'Wat hebben wij geluk!'

'We zullen zien,' nuanceerde een zenmeester, die toevallig schuin aan de overkant woonde en regelmatig praatjes maakte met iedereen in de buurt.

Toen een paar jaar later bleek dat Igor op school maar slecht mee kon komen en zelfs op een bepaald moment naar speciaal onderwijs moest uitwijken om nog een beetje kennis tot zich te kunnen nemen, was de teleurstelling groot.

'Wat erg,' verzuchtte Jolinda di Karncjek per Loepcjek-Plok. 'Het is een dombo. Dit wordt niks. Wat een pech hebben wij.'

'We zullen zien,' troostte haar overbuurman

de zenmeester haar, die haar tegenkwam toen ze in tranen over straat liep.

Omdat er op dat speciaal onderwijs veel aan sport werd gedaan, ontwikkelde Igor zich als een bijzonder atleet in het algemeen en in het bijzonder als een groot kampioen op de vierhonderd meter horden. Hij versloeg altijd iedereen en was op weg naar grote successen, daar was iedereen van overtuigd.

‘Geweldig,’ riep Waslaw di Karncjek per Loepcjek blij uit. ‘We hebben misschien wel een olympisch kampioen in de familie. Wat een heerlijk geluk.’

‘We zullen zien,’ gaf de zenmeester zijn ongevraagde mening, toen hij net zijn Tibetaanse dwergpoedel uitliet en zijn overbuurman even sprak over de heg.

Zes maanden later struikelde de pijlsnelle Igor tijdens een oefenrace over de een-na-laatste horde. Hij kwam uiterst ongelukkig terecht en brak zijn linkerbeen op zo’n manier dat hij waarschijnlijk nooit meer zou kunnen lopen zoals hij had gekund, waarmee alle vooruitzichten op grote medailles en kampioenschappen verkeken waren.

‘Wat verschrikkelijk,’ riepen alle mensen. ‘Dit is het noodlot.’

‘We zullen zien,’ stelde de schuine overbuurman natuurlijk weer, die veel buiten was omdat hij steeds aan het werk was met zijn bladblazer. Hij had een grote boom in zijn voortuin.

En ze zouden zeker zien, want nog geen half jaar later brak er opeens een uitbundige oorlog

met een gek geworden buurland uit en werden alle jongens opgeroepen om naar het front te gaan. Alle jongens behalve Igor, omdat hij nog aan het revalideren was met dat onfortuinlijke linkerbeen.

‘Wat een geluk,’ verzuchtte Jolinda di Karncjek per Loepcjek-Plok tegen iedereen die het maar horen wilde. ‘Onze Igor is gered.’

We zullen zien, dacht de zenmeester alleen maar, toen ze dat ook tegen hem zei toen hij zijn auto stond te wassen. Hij sprak het niet uit deze keer, omdat hij de blijdschap niet wilde verpesten.

Nog geen twee weken later werd hun villawijk gebombardeerd door de volslagen gek geworden buurlanders, met een voltreffer op het huis van de familie di Karncjek per Loepcjek, waardoor Igor onder het puin raakte en daar nog maar net op tijd onder vandaan kon worden gehaald. De arme jongen was gelukkig niet zwaargewond maar wel volkomen getraumatiseerd. Hij durfde vanaf die dag niet meer in een huis te slapen en ging in een tent in de achtertuin wonen.

‘Wat zijn wij getroffen door ongeluk,’ jammerden het echtpaar di Karncjek per Loepcjek.

‘We zullen zien,’ stelde de zenmeester zacht, wiens huis toevallig gespaard was gebleven. Overall was er wel enige schade aangericht, behalve bij hem. Flink wat mensen uit de straat begonnen zich daarom opeens te verdiepen in Oosterse religies en esoterische filosofieën.

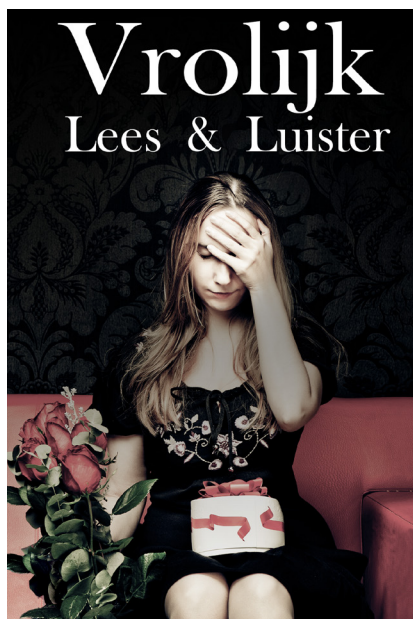
De oorlog ging voorbij, Igor bleef in zijn tent wonen en schreef daar jarenlang de mooiste gedichten die er ooit geschreven waren, over geluk en tegenslag, verdriet en angst, oorlog en ellende. Ze werden uitgegeven in bijna alle talen. Hij werd er wereldberoemd mee en verdiende schatten met geld, wat heel bijzonder was, want dat had je niet vaak of zelfs bijna nooit met gedichten.

‘We zijn zo trots en zo gelukkig met onze oudste zoon,’ vertelde het inmiddels oud geworden echtpaar di Karncjek per Loepcjek in interviews in kranten en op filmpjes op YouTube. ‘We hebben echt geluk gehad.’

De zenmeester sprak ze niet tegen, niet omdat hij dat niet wilde of omdat hij het deze keer wel met ze eens kon zijn of zo, maar omdat hij inmiddels verhuisd was en er nu een Ladadealer in zijn huis woonde, die weinig anders kon zeggen dan dat Lada’s prima auto’s waren.

Dus toen zei Igor het zelf maar: ‘We zullen zien,’ zei hij en hij begon aan een nieuw gedicht.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=vrolijk-lees-en-luister>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

